

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kiss Csaba jegyző által képviselt Kalocsa Város Önkormányzata (6300 Kalocsa, Sz. király út 35.) felperesnek dr. Fehér Zsolt jogtanácsos által képviselt Emberi Erőforrások Minisztériuma (1054 Budapest, Akadémia utca 3.) alperes elleni kártérítés iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2018. április 26. napján kelt 65.P.21.476/2017/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az Állam visel a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében 47.186. 975 Ft és 2.498.098 Ft, vagylagosan 42.643.290 Ft és 2.256.918 Ft kár és mindkét esetben 2016. október 10. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereset jogalapja körében kifejtette, hogy az alperes jogsértő magatartása abban áll, hogy a megkötött támogatási szerződés alapján végrehajtott ellenőrzések során nem járt el kellő gondossággal, nem volt kellően körültekintő, nem hívta fel a felperes figyelmét az esetleges szabálytalanságokra, illetve nem is tárt fel szabálytalanságokat. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 318. §, 339. § (1) bekezdése, valamint a 340. § (1) bekezdése alapján kérte az alperest kártérítés megfizetésére kötelezni. Hivatkozott továbbá a rég. Ptk. 4. §-ában szabályozott rendeltetésszerű joggyakorlás elvére, valamint az 5. § (1) bekezdése szerinti joggal való visszaélés tilalmára. A vagylagos keresete körében arra hivatkozott, ha a bíróság azt állapítaná meg, hogy a felperesi oldalon is történt szerződésszegés, úgy az alperes által alkalmazott 100 %-os korrekciót 10%-ra mérsékelje és ebben az esetben 44.900.208 Ft kártérítés és kamatai megfizetésére kötelezze az alperest.

Az alperes módosított ellenkérelmében is a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását indítványozta. Álláspontja szerint a felperes nem jelölte meg azon szerződéses rendelkezést, amelynek megsértésére a kártérítési igényét alapította, az általános hivatkozások pedig nem alkalmasak arra, hogy az egyes kárelemek esetén az alperes magatartásának jogellenességét megalapozzák. A felperes által hivatkozott szerződésellenes magatartások olyan mértékben általánosak, hogy azok még tényállításnak sem tekinthetők. Érdemi nyilatkozatot ezekre csak akkor tud tenni, ha a felperes kellőképpen konkretizált tényállításokat tesz az alperes jogellenes magatartására. Hivatkozott továbbá arra, hogy nem volt olyan szerződéses kötelezettsége, amely a szabálytalanság "előzetes jelzésére" vonatkozott. A felperes a pályázati és a beszerzési eljárások során maga is mint professzionális szervezet járt el. Nem megalapozott azon felperesi hivatkozás sem, mely szerint a termékek és szolgáltatások többes értékesítését kizárólag az alperes érzékelhette, tekintettel arra, hogy a felperes a pályázati dokumentációt a beszerzési eljárások megkezdése előtt megismerte, így tudatában volt annak, hogy a többes értékesítés miatt szabálytalanság megállapítására kerülhet sor. A felperes kárenyhítési és kármegelőzési kötelezettsége körében jogosult, egyben köteles lett volna a szabálytalansággal érintett harmadik személy gazdasági

társaságokkal olyan szerződéses jogviszonyt létrehozni, amely lehetővé tette volna, hogy a jelen ügyben érvényesített kárigényét ezen gazdasági társaságokkal szemben tudja érvényesíteni szerződésszegés címén.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 300.000 Ft perköltséget. Úgy rendelkezett továbbá, hogy a le nem rótt 1.500.000 Ft illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség (NFÜ), valamint a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ (KLIK) között 2013. április 17. napján támogatási szerződés jött létre "Kísérletekkel könnyebb!" címmel az új Széchenyi Terv Társadalmi Megújulás Operatív Programja keretén belül. Az eredményes pályázat nyomán létrejött szerződéssel a felperesi kedvezményezett, valamint a KLIK a projekt elszámolható költségeinek az Európai Szociális Alapból és hazai központi költségvetési előirányzatból vissza nem térítendő támogatás megszerzésére vált jogosulttá. A projekt megvalósítási időszakának tervezett kezdő időpontja 2013. március 20. napja, míg a fizikai befejezés tervezett napja 2014. november 20. napja volt. A szerződés 7. 13. pontja tartalmazta, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a vonatkozó magyar és európai uniós szabályok rendelkezései irányadóak, a régi Ptk. nevesítése mellett. A szerződés általános szerződési feltételei (ÁSZF) szerint a közbeszerzési eljárások szabályos lefolytatásáért kizárólag a kedvezményezett, mint ajánlattevő felel. Rögzítette továbbá, hogy a közbeszerzések lefolytatása során a kedvezményezett a 4/2011. (I.28.) Korm. rendelet szerint köteles eljárni. Az ÁSZF 7. pontja felsorolta a kedvezményezett általi szerződésszegés eseteit és jogkövetkezményeit.

A támogatási összegből a felperes a tulajdonában álló, de időközben a KLIK fenntartásába kerülő Sz. Gimnázium épületében valósított meg természettudományos labort. A projekt megvalósítása során 9 közbeszerzési eljárás lefolytatása vált szükségessé más beszerzési eljárások mellett, amelyek megszervezésére, lebonyolítására a felperesi önkormányzat szakközreműködőket vehetett igénybe. A pályázat megvalósítása során több helyszíni ellenőrzésre, monitoring látogatásra került sor, melyek során a projekt megvalósításával kapcsolatos különösebb problémák nem vetődtek fel.

2014-ben - sajtóhírek hatására - indult szabálytalansági eljárás, amelynek keretében az alperes mint az NFÜ jogutódja 2015 januárjában a felperesi önkormányzat vezetőjét tájékoztatta a szabálytalansági gyanú bejelentést megalapozó körülmények feltárásáról. Ebben utalt már a Pályázati Útmutató előírásainak be nem tartására, az informatikai fejlesztési tárgyú közbeszerzési eljárás kapcsán feltárt hibákra, a közbeszerzési értékhatár alatti beszerzések és a szoftver fejlesztésről kiállított teljesítések ellenőrzése során feltárt hibákra. A 2015. május 13-ai alperesi tájékoztatóban pedig már az is szerepelt, hogy a szaktanári segédletek és a tanulói munkafüzetek szakmai tartalma több szempontból szakmai egyezőséget mutat más TÁMOP pályázók által készített, azonos témájú szakmai anyaggal. A felperes mint kedvezményezett ezért megsértette az ÁSZF 11. 4. pontját, a Pályázati Útmutató C1. 3. 3. pontját, az ESZA általános útmutatója 2. 2. pontját és a Pénzügyi elszámolás részletes szabályai útmutatója 5. pontját. Ezt követően értesítették a felperest a szabálytalansági eljárás lefolytatásáról, a 2015. május 29-ei értesítő tartalmazta a szabálytalansági gyanúpontokat. A döntéssel szemben a felperes jogorvoslati kérelmet terjesztett elő. A Miniszterelnökség illetékes államtitkársága a felperes kifogásait elutasítva az alperes szabálytalanságot megállapító és a projekt során kifizetett támogatási összeg nagy része visszafizetésére kötelező határozatát helybenhagyta 2016. augusztus 18-án. Mindezek alapján a felperes 47.086.975 Ft tőke és 2.479.789 Ft ügyleti kamat megfizetésére volt köteles. A felperes az alperes döntésének helybenhagyását követően részletekben megkezdte a kiszabott pénzügyi

korrekció visszafizetését.

Az elsőfokú bíróság a fenti tényállás alapján úgy foglalt állást, hogy a támogatási szerződés - utalva a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.937/2017/5/II. számú ítéletére és az EBH 2010.2237. számú elvi határozatra - alapvetően a régi Ptk. általános kötelmi jogi szabályai alá tartozó szerződés. A bíróságok a szerződéstől való elállás jogszerűségét, jogszerűtlenségét a polgári jog szabályai szerint vizsgálhatják. A támogatások felhasználásának ellenőrzése azonban nem a polgári jogviszonyra jellemző sajátosság, a központi koordinációs szerv speciális eljárás keretében hozott döntése ellen a polgári ügyekben eljáró bíróságoknak nincs hatásköre, a felperes pontosított keresetét érdemben ezért nem vizsgálhatta. Jelen perben a felperes keresetében lényegében a szabálytalansági eljárás során hozott támogatói döntés felülvizsgálatát kérte, amelyre a 4/2011 (I. 28.) Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése értelmében nincs lehetőség. A polgári bíróság nem vizsgálhatja, hogy a szabálytalansági gyanúok valóban fennálltak-e, a kiszabott 10%-os, illetve 100%-os mértékű visszafizetési kötelezés jogszerű döntés volt-e. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az EU általános költségvetését érintő pénzügyi érdeksérelem esetén szabálytalansági eljárást kell indítson a Magyar Állam képviselőjében eljáró, a támogatásokat felügyelő szervezet. Azt a felperes sem teheti vitássá, hogy ugyanazon szállítók több projektet érintően ugyanazon terméket nyújtották be a szabálytalansági eljárások eredményeként meghozott döntések alapján. Mindezek alapján a támogatási összeg nem megfelelően került felhasználásra és ennek eredményeként Magyarország és az Európai Unió általános költségvetését érintő pénzügyi érdeksérelem történt.

Az elsőfokú bíróság kiemelte továbbá, hogy a projekt lebonyolításáért a hivatkozott támogatási szerződés értelmében a felperes vállalt kötelezettséget a támogató felé. Amennyiben a felperes szerződő partnerei nem szerződésszerűen jártak el és ugyanazon szolgáltatást több pályázónak is értékesítették, úgy az ebből eredő kárát a felperes továbbháríthatja rájuk. A felperes volt az, aki a támogatás megvalósításáért jogi és dologi szavatosságot is vállalva köteles volt gondosan eljárni (ÁSZF 5. pontja). Az alperes nem követett el jogsértést ezen jogosulatlanul kifizetett összegek visszafizetésére kötelezésével.

A kereset elutasítására tekintettel a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a pernyertes alperes javára perköltség megfizetésére. A felperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt illetéket a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes 47.186.975 Ft kár és 2.498.098 Ft kamat és ezen összegek után 2010. október 10. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére, vagylagosan a szoftver fejlesztéssel kapcsolatban és a szaktanári segédlet és tanulói munkafüzet esetén a 10%-os pénzügyi korrekció figyelembevételével 42.643.290 Ft kár és 2.256.918 Ft kamat, valamint ezen összegek után 2010. október 10. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását is.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, a kereset ugyanis nem a szabálytalansági eljárásban hozott döntés bírósági felülvizsgálatára irányult, hanem arra, hogy állapítsa meg a bíróság, hogy az alperes szerződésszegő magatartást azzal követett el, hogy a megkötött támogatási szerződés alapján végrehajtott ellenőrzések során nem járt el kellő gondossággal, emiatt a felperesnek kárt okozott. Amennyiben időben jelzi a szabálytalanságot, a felperesnek lehetősége lett volna a szabálytalanságok korrigálására és így a pénzügyi korrekció

elkerülhető lett volna. Hivatkozott arra, hogy a 4/2011. (I.28.) Korm. rendelet 17. és 39. §-a tartalmazza a támogató feladatait. A Korm. rendelet azonban nem szabályozza azon eseteket, amikor éppen a támogatást nyújtó fél tevőlegesen vagy mulasztásával idézi elő a szabálytalansági döntés alapjául szolgáló helyzetet. Ebben az esetben a támogatási szerződés utaló szabályai alapján a régi Ptk. rendelkezéseit kell figyelembe venni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes olyan tényállítását fogadta el bizonyítékként - az összejátszás gyanúját - amiről a felperesnek még kellő gondosság mellett sem lehetett tudomása. A szerzői jogok megsértésével kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy az ellenőrzés során tett megállapítások a vizsgálatvezető álláspontja szerint nem voltak a kedvezményezett terhére róhatóak. Az alperes nem tett eleget a régi Pp. 164. §-ában írt bizonyítási kötelezettségének. Az alperes megszegte a régi Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésében rögzített alapelveket azáltal, hogy minden felelősséget a felperesre hárított, amely az általa irányított szervezet nem megfelelő munkavégzése során a nem kellő gondossággal elvégzett ellenőrzésből keletkezett. Sérelmezte továbbra is a 100%-os mértékű pénzügyi korrekció alkalmazását, amelyet csak a leg súlyosabb esetekben indokolt alkalmazni. A szoftver fejlesztéssel kapcsolatban a bruttó 15.436.850 Ft helyett az indokolt pénzügyi korrekció legfeljebb 1.543.685 Ft. A szaktanári segédlet és a tanulói munkafüzet esetében a bruttó 30.000.000 Ft helyett legfeljebb 3.000.000 Ft korrekció fogadható el.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, hiszen az alperes közreműködését a kialakult helyzet bekövetkeztében egyáltalán nem értékelte annak ellenére, hogy rendelkezésre állt az ügynevezett belső vizsgálati jelentés. Az alperes olyan beszerzés esetén is 10%-os pénzügyi korrekciót írt elő, ahol a kiadott útmutatókban nem volt arra utalás, hogy az e-mailben történő ajánlatkérés szabálytalan lenne. A jogviszonyt egyetlen jogszabály alapján bírálta el annak ellenére, hogy a tényállásnak a fent hivatkozott Korm. rendelet által nem szabályozott elemét is értékelnie kellett volna (alperesi közrehatás). Mellőzte a régi Ptk. 318. § 339. és 340. §-ainak alkalmazását, pedig a támogatási szerződés 7. 13. pontja egyértelműen azt tartalmazza, hogy a szerződés alapján létrejövő jogviszonyra - a szerződésben nem szabályozott kérdésekben - a régi Ptk. rendelkezései az irányadóak.

A bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének a körben, hogy a felperesi állításokat milyen bizonyítékok alapján hagyta figyelmen kívül, az alperesi nyilatkozatokat milyen bizonyítékok alapján fogadta el. Nem bírálta el a felperes azon kérelmét sem, hogy ossza meg a felelősséget az alperes és felperes között úgy, hogy a felperesnek a vagylagos kereseti kérelemnek megfelelően kelljen a pénzügyi korrekciót teljesítenie. Mindezek alapján az ítélet sérti a régi Pp. 164., 206. és 221. §-át is.

A másodfokú tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy a jogerős szabálytalansági döntésben foglaltakat nem teszi vitássá.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetért, de részben eltérő indokok miatt.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem korlátai között vizsgálta felül a régi Pp. 253. § (3) bekezdése alapján. Ennek megfelelően mind az elsődleges, mind a vagylagos kereset tárgyában azt kellett vizsgálnia a felperes fellebbezése kapcsán, hogy az alperes megszegte-e a támogatási szerződésből eredő ellenőrzési kötelezettségét (jogellenes magatartás) és ezzel okozati összefüggésben keletkezett-e kára a felperesnek.

A perbeli támogatási szerződés - mint ahogyan azt az EBH2010. 2237. számú elvi határozat kimondja - atipikus jogviszonyt hoz létre a felek között, amelynek sajátossága, hogy a feleket illető egyes jogok és kötelezettségek tekintetében magánjogi, míg a támogatás odaítélése, a pályáztatás, a közbeszerzés, a felhasználás ellenőrzése, a szankciók tekintetében közjogi jellegű szerződési elemeket hordoz magában {1/2012. (XII.10.) KMK-PK vélemény}. Ennek megfelelően a perbeli szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket is többszintű szabályozás rögzítette. A felek jogaira és kötelezettségeire a támogatási szerződés, az annak általános szerződési feltételeit tartalmazó ÁSZF, a vonatkozó magyar - ideértve a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvényt is - és európai uniós jogszabályok rendelkezései az irányadóak. Az Európai Uniótól származó támogatásra tekintettel pedig kiemelt jelentősége van a 2007-2013 programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 4/2011. (I.28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) szabályainak. Mivel a támogatási szerződés 7.13. pontja értelmében a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a fenti jogszabályok rendelkezései is irányadók, ennek megfelelően kellett a felperes kártérítési igényét elbírálni. A felperes kártérítési igényét arra alapította, hogy az alperes elmulasztotta a 4/2011. (I.28.) Korm. rendelet 17., valamint 39. §-ában foglalt ellenőrzési kötelezettségét. Ezzel okozati összefüggésben keletkezett a felperes kára, amely a szabálytalansági eljárás eredményeként alkalmazott visszafizetési kötelezettség miatt keletkezett. A felperes fellebbezésében alappal hivatkozott tehát arra, hogy eltérően az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásától, nem a szabálytalansági eljárás során hozott támogatói döntés felülvizsgálatát kérte, az abban foglaltakat nem tette vitássá, hanem az ezzel kapcsolatos alperesi ellenőrzési kötelezettség megszegésére hivatkozott.

Arra az elsőfokú bíróság azonban már helyesen utalt, hogy a közbeszerzési eljárások szabályos lefolytatásáért kizárólag a kedvezményezett mint ajánlatkérő felel az ÁSZF 5. pontja alapján, valamint a szerződés kedvezményezett általi megszegésének minősül minden olyan cselekmény vagy mulasztás, amellyel a kedvezményezett a támogatást jogszabályellenesen, nem rendeltetésszerűen, illetve nem a projekt céljának megvalósítására használja fel az ÁSZF 7.1.1.a. alpontja alapján. Amennyiben a kedvezményezett a fenti szerződéses kötelezettségeit megszegi, úgy a Korm. rendelet 85. § (1) bekezdése értelmében a közreműködő szervezet vagy az NFÜ szabálytalansági eljárást folytat le. Amennyiben a szabálytalansági eljárás a szabálytalanság megállapításával zárul, úgy a szabálytalansági eljárás során eljáró szervezet a 90. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket rendelheti el. A 90. § (3) bekezdés a) pontja szerint elrendelheti többek között a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetését is, mint az a jelen esetben is történt. Ennek megfelelően a felperes visszafizetési kötelezettsége nem az alperes esetleges jogellenes magatartása folytán következett be, hanem a saját szerződésszegése miatt. A kártérítési igény akkor lehet megalapozott, ha a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítés törvényi tényállási elemei: az alperes jogellenes magatartása, a felperest ért kár és a kettő közötti okozati összefüggés fennáll. Az okozati összefüggés hiányában a felperes kártérítés megfizetésére irányuló igénye megalapozatlan.

A másodfokú bíróság rámutat továbbá arra is, hogy az alperes részéről jogellenes magatartás tanúsítása, az ellenőrzési kötelezettség elmulasztása sem állapítható meg. A régi Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja alapján az érvényesíteni kívánt jog alapjául szolgáló tényeket olyan kellő részletezettséggel kell előadni, amely alkalmas arra, hogy az abban állított tények fennállására vagy fenn nem állására az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárást folytasson le. Az elsőfokú bíróság 2. sorszámu végzésében a régi Pp. 95. §-a alapján hiánypótlásra hívta fel a felperest, mely szerint meg kellett jelölnie, hogy az alperes mely szerződésben vállalt milyen kötelezettségét szegte meg.

A felperes hivatkozott egyrészt a 4/2011. (I.28.) Korm. rendelet 39. §-ában foglalt ellenőrzési kötelezettség megszegésére. A visszafizettetés alapjául szolgáló szabálytalansági eljárásban a felperes terhére rótt 2., 4/c. és 4/d. gyanúpontok kapcsán a közbeszerzési eljárással összefüggő kifogásokat fogalmaztak meg. Az ítéletábra rámutat arra, hogy a Korm. rendelet 39. § (2) bekezdése értelmében a kedvezményezett a közbeszerzési eljárás eredményhirdetését követő 5 napon belül küldi meg a közreműködő szervezetnek a közbeszerzési eljárás során keletkezett összes dokumentumot. A közreműködő szervezet a 39. § (3) bekezdése értelmében ezen dokumentumokat utóellenőrzésnek veti alá. Az ellenőrzés eredményétől függően pedig szabálytalansági eljárást folytat le, illetve jogorvoslati eljárást kezdeményez. Szabálytalanság megállapítása esetén pedig a Korm. rendelet 90. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket rendelheti el. Mindebből az következik, hogy a teljes közbeszerzési iratanyaghoz csak utólag jut hozzá az alperes. Mivel a felperes az alperes jogellenes magatartását illetően konkrét tényelőadást nem tett, csak általánosságban hivatkozott a Korm. rendelet 39. §-a szerinti ellenőrzési kötelezettség megszegésére, így szintén általánosságban csak az a következtetés vonható le, hogy a Korm. rendelet 39. §-a szerinti utólagos ellenőrzési kötelezettsége eredményeképpen sem juthatott volna más eredményre az alperes mint a szabálytalansági eljárás kezdeményezése, lefolytatása. Ezen túl a felperes nem jelölte meg, hogy mikor, milyen ellenőrzés keretében és milyen adatok alapján kellett volna az alperesnek észlelnie azt a tényt, hogy a TÁMOP-3.1.3. konstrukció keretében megvalósított hasonló beszerzési eljárásokban, ahol a C. Zrt. ajánlattevőként vett részt, az ajánlati dokumentációk és műszaki leírások, illetve a műszaki specifikációk nagyfokú azonosságot mutatnak. Ennek hiányában pedig keresetét annak hiányos tartalma szerint kellett elbírálni, figyelemmel arra is, hogy a szükséges tényelőadások megtételére az elsőfokú bíróság 2. sorszám alatti végzésében már felhívta a felperest.

A másodfokú tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, ha az alperes időben tudomására hozta volna a gyanúpontokat, kezdeményezhette volna a szerződésmódosításokat. Hivatkozott ezzel összefüggésben a keresetlevele mellékletei között F/43 alatti, a C. Zrt.-től származó, valamint a F/41 alatti, a H. Kft.-től származó nyilatkozatokra. Az ítéletábra azonban rámutat arra, hogy a többszörös értékesítés tényét a felperes nem tette vitássá, ezért akár egy szabálytalansági gyanúpont fennállása esetén is alkalmazhatóak a szabálytalanság jogkövetkezményei. A nyilatkozatok kapcsán pedig hangsúlyozza, ha azok megfelelnek az ÁSZF 11.4. kikötésének, úgy a felperes ez alapján - amennyiben az alperes jogellenes magatartása, a felperesnél a kár bekövetkezte és a kettő közötti okozati összefüggés megvalósult volna - a vállalkozóval szemben a kár csökkentése körében köteles lett volna eljárni a régi Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján. Ha ezen kötelezettségének nem tett eleget, a kárnak ezt a részét nem kell megtérítenie az alperesnek. Amennyiben a nyilatkozatok nem felelnek meg az ÁSZF 11.4. pontjának, a felperes kártérítési igénye még alperesi jogellenes magatartás esetén sem állna fenn az okozatosság hiánya miatt.

A közbeszerzési értékhatár alatti beszerzések ellenőrzése körében a 3. szabálytalansági gyanúpont kapcsán a felperes szintén nem tett arra nézve konkrét tényelőadást, hogy ezt a szabálytalanságot a lefolytatott szabálytalansági eljárást megelőzően mikor, melyik ellenőrzés során kellett volna az alperesnek észlelnie, és ebben az esetben milyen módon lett volna lehetőség ezt a hibát korrigálni. Amennyiben szabálytalanság történt, abban az esetben a szabálytalansági eljárás lefolytatása helyett milyen egyéb eljárással lehetett volna a szabálytalanságot kiküszöbölni és a szabálytalanság jogkövetkezményét (visszafizetésre kötelezés) elhárítani. A felperes nem jelölte meg, hogy a Korm. rendelet 17. § (1) bekezdése adott pontjának megszegése az alperes mely konkrét magatartása, cselekedete vagy éppen ezek elmulasztása volt. Azt sem jelölte meg pontosan, amennyiben az alperes szabályszerűen végzi az ellenőrzési és egyéb tevékenységét, úgy milyen egyéb lehetősége

lett volna a felperesnek a szabálytalansági eljárás mellőzésével a feltárt szabálytalanságot (a már elküldött e-mail tekintetében) korrigálni. A másodfokú bíróság csak utal arra, ha például a kifizetési igénylés hiányos vagy hibás, akkor legfeljebb 30 napos határidő kitűzésével az adott igénylésben szereplő valamennyi hiány vagy hiba megjelölésével hiánypótlásra és a hiba javítására kell felhívni a kedvezményezettet. Ha a hiba kijavítására a határidő elteltétől számított 7 napon belül nem kerül sor, ez a kifizetési igénylés elutasítását eredményezi a Korm. rendelet 59. § (2) alapján. A fenti példa is mutatja, hogy a felperesnek módja lett volna konkrét tényállítást tenni arra nézve, hogy az alperesnek mikor, az ellenőrzés melyik fázisában kellett volna észlelnie a szabálytalanságot és annak kiküszöbölésére szabálytalansági eljárás megindítása nélkül milyen módon lett volna lehetőség.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben eltérő indokok alapján hagyta helyben a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 Ft fellebbezési illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján. A fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése, valamint a 39. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A másodfokú eljárásban az alperesnek igazolt költsége nem merült fel, így arról a régi Pp. 79. § (1) bekezdése alapján nem rendelkezett.

Budapest, 2018. szeptember 5.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.
előadó bíró

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő